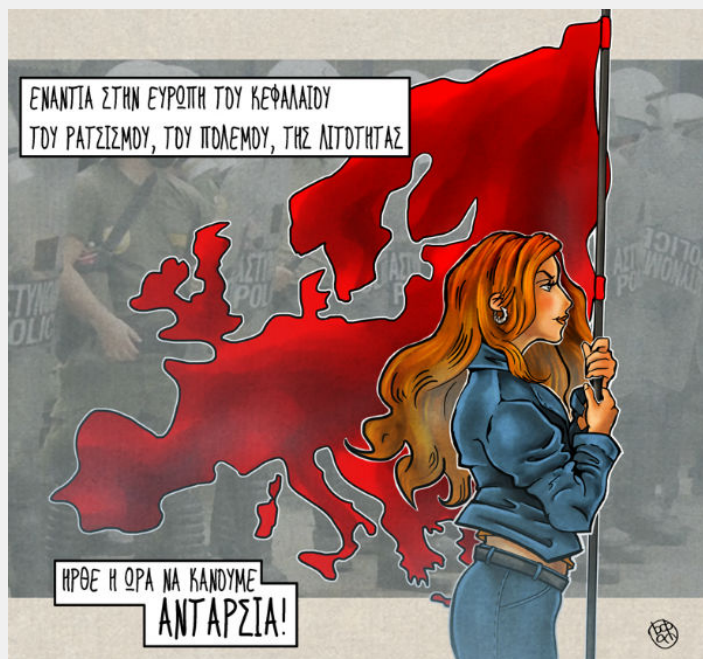

Ανοιχτό κάλεσμα για μια πλατιά συσπείρωση αντικαπιταλιστικών/αντιιμπεριαλιστικών/αντιΕΕ δυνάμεων απευθύνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ενόψει των ευρωκλογών του Μάη. Το πλήρες κείμενο του καλέσματος είναι το εξής:

- **Ενάντια στην Ευρώπη του κεφαλαίου, του ρατσισμού και του πολέμου, για διεθνιστική ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ**
- **Με τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα, ενάντια στην κυβέρνηση των ευρωμνημονίων και τη δεξιά αντιπολίτευση, για τη διαγραφή του χρέους και τον εργατικό έλεγχο**
- **Αγώνας για την ειρήνη και την διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών, ενάντια στο ΝΑΤΟ, τον ιμπεριαλισμό και τον εθνικισμό**
- **Ενάντια στην ακροδεξιά, τον ρατσισμό και τη φασιστική απειλή, ανοιχτά σύνορα για πρόσφυγες και μετανάστες**
- **Για μια πλατιά συσπείρωση αντικαπιταλιστικών/αντιιμπεριαλιστικών/αντιΕΕ δυνάμεων**

συντροφοί / ες και συναγωνιστές

1. Οι ευρωεκλογές του 2019 διεξάγονται σε μια περίοδο που τόσο η Ευρώπη όσο και η ελληνική κοινωνία βρίσκονται σε ένα μεταίχμιο. Η κρίση που ξέσπασε στον παγκόσμιο καπιταλισμό το 2008 δεν λέει να ξεπεραστεί, ενώ νέα σύννεφα μαζεύονται στον ορίζοντα. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κέντρα και τις αστικές τάξεις δυναμώνουν, οι πόλεμοι και οι πολεμικές προετοιμασίες έχουν μπει στην ημερήσια διάταξη. Τα πολιτικά συστήματα γίνονται πιο αντιδραστικά. Πάνω στο έδαφος της οικονομικής και πολιτικής κρίσης και της κρίσης της ΕΕ αναπτύσσεται το ρεύμα του εθνικισμού, του ρατσισμού και της ακροδεξιάς που καταλαμβάνει ακόμα και κυβερνητικούς ρόλους.

Στο εσωτερικό της χώρας, οι εξελίξεις σφραγίζονται από την πλήρη αποκάλυψη στα μάτια εκατοντάδων χιλιάδων εργαζόμενων της χρεοκοπίας της πολιτικής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, που υποσχέθηκε ότι θα «σκίσει τα μνημόνια» μέσα στην ευρωζώνη και την ΕΕ, για να οδηγήσει στην συνέχιση και κλιμάκωση της καπιταλιστικής επίθεσης, στη μόνιμη επιτροπεία, και στην συμπόρευση με τις πιο επιθετικές επιλογές του αμερικανονατοϊκού ιμπεριαλισμού για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου στην ευρύτερη περιοχή.

Όμως η κατάσταση κάθε άλλο παρά μονόχρωμη είναι. Γιατί παράλληλα **τα κινήματα και οι αντιστάσεις αναπτύσσονται.** Κάθε φορά που οι κυρίαρχες τάξεις αναγγέλλουν την «οριστική» τους νίκη οι λαοί και τα κινήματα τις διαψεύδουν. Από τα «κίτρινα γιλέκα», ως τους αντιφασιστικούς και αντιρατσιστικούς αγώνες και τις απεργίες, η εργατική τάξη, οι «από κάτω» δεν το βάζουν κάτω. Βρίσκουν δρόμους να σπάνε το πέπλο της συναίνεσης και της ηττοπάθειας, να ανιχνεύουν τον «άλλο δρόμο» που έχει ανάγκη η

εργαζόμενη πλειοψηφία.

2. Όλη η πορεία των πραγμάτων δείχνει ότι **δύο δρόμοι ανοίγονται μπροστά στους εργαζόμενους και το λαό στην χώρα μας και την Ευρώπη**: Είτε οι αστικές πολιτικές δυνάμεις θα επιβάλουν τη δική τους «έξοδο» από την καπιταλιστική κρίση **πάνω στις πλάτες της εργατικής τάξης και του λαού**, είτε το εργατικό κίνημα και ο λαός θα επιβάλουν **τη δική τους αντικαπιταλιστική διέξοδο** αναγκάζοντας την άρχουσα τάξη να πληρώσει το κόστος, ενάντια στην βάρβαρη εκμετάλλευση, τους ανταγωνισμούς και τους πολέμους, την καταπίεση και την αντιδημοκρατική επιβολή, την οικολογική καταστροφή.

Οι μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς καλούνται να δώσουν τις πολιτικές και εκλογικές μάχες ώστε **η λαϊκή δυσарέσκεια να προσανατολιστεί «αριστερά, ανατρεπτικά, αντι-ΕΕ»**, και όχι δεξιά και ακροδεξιά. Αυτό σημαίνει **αγώνας για τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα και ελευθερίες ενάντια στην κυβέρνηση, για τον κλονισμό και την ανατροπή της πολιτικής κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ και του αστικού πολιτικού συστήματος, αταλάντευτο μέτωπο απέναντι στον εθνικισμό, τον ρατσισμό, την φασιστική απειλή**.

3. Οι κυρίαρχες δυνάμεις της Ευρώπης προσπαθούν να εγκλωβίσουν τους λαούς στο **δίπολο «ευρωπαϊσμός, δημοκρατία» από την μια, «εθνικισμός, ρατσισμός, ακροδεξιά» από την άλλη**.

Το ίδιο και στην χώρα μας **ο ΣΥΡΙΖΑ προπαγανδίζει και ενισχύει το δίλημμα «ΣΥΡΙΖΑ ή Δεξιά», «προοδευτικός πόλος ή ακραίος νεοφιλελευθερισμός και ακροδεξιά»**.

Όμως η πολιτική βάση κυβέρνησης και αστικής αντιπολίτευσης είναι κοινή. Είναι τα συμφέροντα της αστικής τάξης, τα ευρωμνημόνια, ο ατλαντισμός, η πολιτική του κεφαλαίου. Αυτή είναι η πολιτική που επιτίθεται σε δικαιώματα και απογοητεύει τον λαό, ενισχύοντας τις δυνάμεις της ακροδεξιάς.

Η σύγκρουση με τον ακροδεξιό συρφετό που αποπειράται να νομιμοποιηθεί με το μανδύα του «μακεδονομάχου δεν μπορεί να γίνει από τις θέσεις των «νονών των Βαλκανίων» και της νατοϊκής «συμφωνίας των Πρεσπών».

Όταν η κυβέρνηση περηφανεύεται γιατί έχει σφραγίσει ερμητικά τα σύνορα στον Έβρο και στο Αιγαίο ενώ την ίδια στιγμή άνθρωποι πεθαίνουν από το κρύο σε κολαστήρια όπως της Μόρια, όταν έχει εγκαταλείψει ακόμα και τις διακηρύξεις για ψήφο στους μετανάστες/τριες ενώ η ιθαγένεια εξακολουθεί να δίνεται μέσα από σκληρά ρατσιστικά κόσκινα, τότε ενισχύει και δεν αδυνατίζει τον ρατσισμό.

Απορρίπτουμε τη λογική του «μικρότερου κακού» και τα διλήμματα της κυβέρνησης. Η λογική του «μικρότερου κακού» οδηγεί πάντα στο μεγαλύτερο, όπως έχει δείξει και η ιστορική εμπειρία.

4. Σε αντίθεση με όσα προπαγανδίζουν οι κυρίαρχες απόψεις, η ΕΕ ταλανίζεται από μια **βαθιά πολιτική κρίση, από την όξυνση των αντιθέσεων στο εσωτερικό της**. Η αποστροφή εκατομμυρίων εργαζόμενων απέναντι στον αντιδραστικό αυτό μηχανισμό των πολυεθνικών, «το ελληνικό ζήτημα», η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων όπως αποτυπώνονται στις διαπραγματεύσεις για το Brexit, η σύγκρουση ΕΕ-Ιταλίας, η όξυνση των αντιθέσεων ΕΕ-ΗΠΑ, και τέλος η ισχυρή άνοδος της ακροδεξιάς σε σειρά ευρωπαϊκών χωρών είναι **δείγματα της βαθιάς κρίσης που διέρχεται η ΕΕ**.

Όμως, την κρίση τους την τροφοδοτούν και οι αγώνες των εργαζόμενων, της νεολαίας. Το 2018 τέλειωσε με τα «κίτρινα γιλέκα» να συμβολίζουν και να συμπυκνώνουν όλους τους φόβους των κυρίαρχων τάξεων για το μέλλον των ευρωπαϊκών καπιταλισμών και της ίδιας της Ε.Ε. Λίγα μόλις χρόνια πριν, ο Μακρόν παρουσιαζόταν σαν να διαθέτει τη μαγική φόρμουλα απέναντι στο «λαϊκισμό», την «επανίδρυση του καπιταλισμού», την «επανεκκίνηση» και επιτάχυνση της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Τώρα είναι ο μισητός «πρόεδρος των πλουσίων» και τα μεγαλεπήβολα σχέδια για την Ε.Ε. καρκινοβατούν. Ο άλλος πυλώνας της Ε.Ε., ο γερμανικός καπιταλισμός ετοιμάζεται για την περίοδο των «ισχνών αγελάδων» με

πτώση βιομηχανικής παραγωγής και επιβράδυνση ΑΕΠ. Ακόμα πιο σημαντικό, η πολιτική κρίση είναι και εκεί στην ημερησία διάταξη.

5. Σαν απάντηση στην κρίση τους οι άρχουσες τάξεις επιδιώκουν **να κλιμακώσουν τις αντεργατικές επιθέσεις/αναδιαρθρώσεις σε όλα τα επίπεδα** -οικονομικό και πολιτικό. Η απάντησή τους είναι η ένταση της αντιδραστικής θωράκισης της οικονομικής και πολιτικής λειτουργίας της Ε.Ε, η θεσμική εμπέδωση και επιβολή των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, μορφές διαρκούς επιτροπείας, ένταση της ανισομέρειας και των ανισοτήτων, στροφή προς την στρατιωτικοποίηση και τον πόλεμο. Ταυτόχρονα εντείνουν τις ρατσιστικές εκστρατείες και την οικοδόμηση της Ευρώπης Φρούριο απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες, για να αποπροσανατολίσουν την οργή της εργατικής τάξης, όλων των στρωμάτων που χτυπιούνται από την κρίση, σε μονοπάτια ακίνδυνα για το σύστημα. Με αυτό τον τρόπο ανοίγουν το δρόμο στην ακροδεξιά και τους φασίστες. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ πρωταγωνιστεί στη προώθηση αυτών των πολιτικών.

6. Όλες οι εξελίξεις επιβεβαιώνουν ότι η Ε.Ε δεν είναι το «ήσυχο λιμάνι» της σταθερότητας και της ευημερίας. **Είναι ένα βαθιά ταξικό, αντιδραστικό και ιμπεριαλιστικό οικοδόμημα** που τρίζει τόσο από την πίεση της κρίσης και των ανταγωνισμών, όσο και από την οργή που τροφοδοτεί η γιγάντια ταξική πόλωση που οξύνεται.

Η μόνη διέξοδος για την υπεράσπιση των εργατικών λαϊκών δικαιωμάτων, για αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, για την υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών, **για απελευθέρωση από το καθεστώς της διαρκούς επιτροπείας, τον ρατσισμό, τους ανταγωνισμούς, είναι η πάλη ενάντια στην ΕΕ, η ρήξη και η αποδέσμευση από θέσεις αντικαπιταλιστικές, ταξικές, διεθνιστικές.**

Όλη η εμπειρία των τελευταίων χρόνων αποδεικνύει με σκληρό τρόπο ότι **η ΕΕ δεν μεταρρυθμίζεται, δεν «λογικεύεται»**, αντίθετα γίνεται το αρχηγείο και το άλλοθι όλων των αντεργατικών-αντιλαϊκών επιθέσεων.

7. Η **ρήξη και η αποδέσμευση από την ΕΕ**, η απειθαρχία στο δημοσιονομικό σφαγείο και στην επιβολή των βάρβαρων καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων είναι **αναπόσπαστο τμήμα της του συνολικού αγώνα** για να επιβληθούν τα συμφέροντα και οι ανάγκες των εργαζομένων και του λαού.

Απαιτείται ένα ευρύτερο πρόγραμμα πάλης που στοχεύει να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο για να κερδίσει την ζωή της η εργατική τάξη και ο λαός. Απαιτείται ένα κίνημα ανατροπής της καπιταλιστικής επίθεσης που θα συγκρούεται με την ΕΕ και θα στηρίζεται στη δύναμη των αγώνων της εργατικής τάξης στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο.

Η πάλη για έξοδο από την ΕΕ είναι αναπόσπαστα δεμένη:

- Με τους **κοινωνικούς αγώνες των εργατών, της νεολαίας και των λαϊκών στρωμάτων** για αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις ενάντια στη διαιώνιση της λιτότητας, για σταθερή δουλειά με δικαιώματα ενάντια στην ελαστική και μαύρη εργασία. Για την υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και την απελευθέρωση των αγορών. Για την καταπολέμηση της ανεργίας και τη μείωση των ωρών εργασίας. Για την καταπολέμηση των σεξιστικών διακρίσεων στους χώρους δουλειάς.

- Με την πάλη για τη **διαγραφή του ληστρικού χρέους**, που ό,τι και να λένε δεν θα γίνει «διαχειρίσιμο», με την εθνικοποίηση των τραπεζών και μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο.

- Με τον **αγώνα για τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα** των εργαζομένων και της νεολαίας και την λαϊκή κυριαρχία. Με την ανυπακοή απέναντι στην στυγνή επιτροπεία, για πλήρη ανεξαρτησία και απεμπλοκή από τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, ενάντια στην μεταφορά των αποφάσεων μακριά από κάθε κοινωνικό έλεγχο, στα χέρια των τεχνοκρατών της ΕΕ και των πολυεθνικών.

- Με τον αγώνα για την ειρήνη, ενάντια στην ιμπεριαλιστική επιβολή της ΕΕ, τον ευρωστρατό, τη στροφή στη στρατιωτικοποίηση.
- Με την πάλη για σύνορα, πόλεις και γειτονιές ανοιχτές στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, που είναι κομμάτι της τάξης μας και των αγώνων μας, και κλειστές για τους φασίστες και τον ακροδεξιό συρφετό.
- Με την πάλη για την οικολογική επιβίωση του πλανήτη, ενάντια στο κέρδος, τα μεταλλαγμένα, την αλόγιστη «ανάπτυξη».
- Με την πάλη ενάντια στη γυναικεία καταπίεση, τις διακρίσεις σε βάρος των ΛΟΑΤΚ στις σεξιστικές επιθέσεις της κυρίαρχης τάξης που έχουν ακόμα και τη βούλα των αποφάσεων του ευρωπαϊκού δικαστηρίου

8. Συνολικά η πάλη για αριστερή, διεθνιστική ρήξη και αποδέσμευση με την ευρωζώνη και την ΕΕ είναι αναπόσπαστο τμήμα του αγώνα **για να αδυνατίσουν οι πολυεθνικές και οι δυνάμεις του κεφαλαίου, να δημιουργηθούν ρωγμές στο αντιδραστικό οικοδόμημα, για ευρύτερες αλλαγές σε όφελος της λαϊκής πλειοψηφίας, για τη μάχη ενάντια στον ιμπεριαλισμό, για την αντικαπιταλιστική ανατροπή.** Δεν είναι ούτε κάτι που μπορεί να παραπεμφθεί στο αόριστο μέλλον μιας «άλλης κοινωνίας», ούτε μέσο για να αναπτυχθεί η «ανταγωνιστικότητα» και η «ρευστότητα» της καπιταλιστικής οικονομίας.

9. Η ρήξη και η έξοδος με την ΕΕ δεν γίνεται από θέσεις «εθνικής περιχαράκωσης». Συγκρουόμαστε με την καπιταλιστική διεθνοποίηση γιατί είμαστε υπέρ της «ανεμπόδιστης» διεθνοποίησης των αντιστάσεων, της εθελοντικής ισότιμης συνεργασίας των λαών, στον δρόμο για την κατάργηση της καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, της ανισότητας και της εκμετάλλευσης. Η καπιταλιστική διεθνοποίηση, που συντελείται **πάνω στο έδαφος της ανεμπόδιστης κυριαρχίας των «δυνάμεων της αγοράς»,** των πολυεθνικών και των θεσμών τους (ΕΕ, ΟΟΣΑ, διάφορες συμφωνίες διεθνούς εμπορίου) είναι αυτή που **οδηγεί στην «ανεμπόδιστη» επέκταση της εκμετάλλευσης** και της κυριαρχίας μιας χούφτας χρηματιστηριακών και βιομηχανικών μεγαθηρίων. Το δικό μας «έξω από την ΕΕ» εμπνέεται από τα μεγάλα διεθνιστικά κινήματα κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης από την Γένοβα έως σήμερα.

Έχει σαν πυξίδα την ιστορική προοπτική της συνολικής απελευθέρωσης των εργαζομένων και των λαών, την ανατροπή του καπιταλισμού, την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, μια άλλη διεθνοποίηση σε όφελος της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

10. Πάνω στο έδαφος της αντιδραστικής πολιτικής της ΕΕ και της κρίσης του καπιταλισμού, **αναπτύσσονται τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη τα αντιδραστικά «ευρωσκεπτικιστικά» ρεύματα, εθνικιστικές και ρατσιστικές αντιλήψεις, και η ακροδεξιά.**

Οι αντιδραστικές αστικές πολιτικές δυνάμεις του λεγόμενου «ευρωσκεπτικισμού» (Σαλβίνι, Λεπέν, Ούρμπαν κλπ) **δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να διαπραγματεύονται μια καλύτερη θέση για την δική τους αστική τάξη μέσα στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης.**

Είναι οι κυβερνήσεις και οι πολιτικές δυνάμεις της «φιλελεύθερης» και «δημοκρατικής» ΕΕ, **υιοθετούν βήμα-βήμα την ατζέντα της ακροδεξιάς,** τάχα για να την εξημερώσουν αλλά **το μόνο που καταφέρνουν είναι να τη νομιμοποιούν και να την ενισχύουν** (πχ. Αυστρία), ενώ οι ίδιοι βυθίζονται περισσότερο στην κρίση (η αποτυχία του Ζεεχόφερ στη Βαυαρία).

Η ακροδεξιά επιδιώκει να αξιοποιήσει την ολόπλευρη πολιτική, οικονομική και ηθική κρίση του καπιταλισμού και της ΕΕ και να οικοδομήσει ένα αντιδραστικό, εθνικιστικό και ρατσιστικό ρεύμα. **Σπέρνει τον εμφύλιο ανάμεσα στους εργάτες και τους φτωχούς,** μιλώντας για τους «δικούς μας εργάτες», για να διεξάγει πιο αποτελεσματικά τον **πόλεμο ενάντια σε όλους τους εργάτες,** όπως στην

Αυστρία και την Ουγγαρία που ψήφισαν για 80 ώρες δουλειά την βδομάδα! Μιλάνε για το «δικό μας έθνος», ετοιμάζοντας με την πολεμοκάπηλη ρητορική τους την **σφαγή όλων των εθνών**.

Αυτή είναι όμως μόνο η μια όψη της πραγματικότητας. Η άλλη είναι η ανάπτυξη ενός μαζικού αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Αυτό δείχνουν οι 200 χιλιάδες διαδηλωτές στο Βερολίνο, και οι δεκάδες χιλιάδες στο Κέμνιτς. Η ακροδεξιά και οι φασίστες στη Βρετανία θεώρησαν ότι θα κερδίσουν από την πολιτική κρίση του Brexit, αλλά τον Δεκέμβρη ανακάλυψαν ότι οι δρόμοι του Λονδίνου ανήκουν σε μια πλατιά και πολύχρωμη κινητοποίηση του αντιφασιστικού και αντιρατσιστικού κινήματος. Το Παρίσι πρόσφατα έζησε την πιο μαζική αντιρατσιστική διαδήλωση εν μέσω της εξέγερσης των κίτρινων γιλέκων. Ιταλία δεν σημαίνει μόνο Σαλβίνι, αλλά και ένα μαζικό κίνημα που καλωσορίζει τους πρόσφυγες από το Παλέρμο μέχρι τη Τορίνο...

Συγκρουόμαστε τόσο με τον κοσμοπολίτικο «ευρωπαϊσμό», όσο και με τον ακροδεξιό και εθνικιστικό «ευρωσκεπτικισμό». Μόνο το εργατικό κίνημα, η αριστερά και η συνεπής αντιφασιστική δράση μπορούν να αντιμετωπίσουν την ακροδεξιά και τον φασισμό.

Με βάση τα παραπάνω:

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΛΕΙ

Σε μια μεγάλη συσπείρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων για την παρέμβαση στις ευρωεκλογές. Με την πρόταση αυτή απευθυνόμαστε σε οργανωμένες δυνάμεις, συλλογικότητες του εργατικού, νεολαιίστικου, αντιρατσιστικού και οικολογικού κινήματος. Σε μια συσπείρωση που θα δώσει πνοή, προοπτική και ελπίδα στον κόσμο που επιμένει, στον κόσμο που μάχεται.